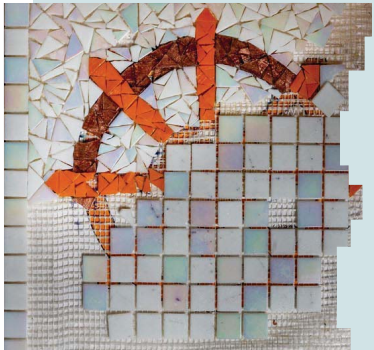

Kleurrijk monnikenwerk

Zo'n 25 jaar geleden ging ze op zoek naar haar roots in Friuli, Italië. Daar in de geboortestreek van haar opa werd ze verliefd op de ontelbare mozaïeken. Inge de Monte heeft zich het fijne monnikenwerk eigengemaakt en maakt nu zelf de prachtigste creaties met kleine stukjes glas.

DOOR GABI DE GRAAF-WEERTS

Make-upspiegels met kleurrijke randen van piepkleine tegeltjes, sierbollen belegd met honderden kleine stukjes glas, schalen in allerlei tinten, maar ook tafels, muren en vloeren. Her en der in het huis en de tuin van Inge de Monte in Weert is haar passie voor glasmozaïek terug te zien. Trots laat ze haar badkamervloer zien; honderden witte glassteentjes binnen een geometrische helderblauwe meanderende rand. Het zou echt niet misstaan in een Romeins badhuis.

De schuur bij de stadswoning is omgebouwd tot atelier, Mosaingo genaamd. Daar werkt ze momenteel aan een tuinbankje. Secuur knipt Inge de kleine stukjes glas op maat en lijmt ze op hun plek. Het is een bankje voor haarzelf deze keer. De zitting wordt belegd in diverse blauwtinten en in het midden komen twee koperen lilies. „Ik val op blauw, hou van waterkleuren”, zegt Inge de Monte.

Armoede
 Zo'n 25 jaar geleden ging Inge op zoek naar haar roots in Italië, naar de plek waar haar opa in 1888 werd geboren. In 1912 trok de terrazzo-werker Giuseppe De Monte uit San Giorgio della Richinvelda Europa in, verlangend naar een beter leven met minder armoede. Zijn reis bracht hem in Weert, waar hij zijn toekomstige vrouw Maria (Kato) Theunissen leerde kennen. In de schuur achter het café van zijn schoonouders aan de Bieset startte Giuseppe een werkplaats in terrazzo (glad geslepen stukjes marmer met mozaïek in cement, veel gebruikt in vloeren en aanrechtbladen). Deze terrazzowerkplaats zou later uitgroeien tot een vloerend bouwbedrijf. Daar waar het ooit begon in Italië, daar wilde Inge naartoe. Haar directe familie was toen al overleden, maar door verre verwanten werd ze hartelijk ontvangen. De regionale mozaïekschool was nog steeds ac-

tief, helaas bleken de archieven maar terug te gaan tot 1922. Giuseppe was toen al tien jaar weg. „In het plaatsje Aquileia zag ik een mozaïek van circa 150 jaar voor Christus, in de vorm van een strik. Daar werd ik meteen verliefd op. Dat wilde ik ook kunnen en kort daarna volgde ik in Ravenna een cursus in het maken van een Romeins mozaïek”, vertelt Inge. „Hier leerde ik de techniek van kapden van marmer in kleine *pietri* (steentjes) en het inleggen in kalkzandsteen.” Momenteel werkt Inge voornamelijk met glasmozaïek. „Glas is duurzaam en toepasbaar in alle weersomstandigheden. Dat bevesten de Romeinen al met hun prachtige, kleurrijke vloeren en wanden in hun eeuwenoude bewaarde tempels, villa's en badhuizen.”

Gebedstempel
 Zo begon Inge met het aan huis maken van mozaïeken. Dat groeide uit tot kleine en grote interieurprojecten en zelfs kunstwerken in openbare ruimten. Zoals in Budel-Dorplein waar ze een plein aankleedde met een enorme zonnewijzer. „Omwonenden van het plein hebben meegeholpen met het mozaïeken van de grote bol (de zon). Zo krijgt een project ook een sociale betekenis, mensen komen in contact met elkaar, zijn samen met iets bezig. Daarbij zullen de omwonenden het plein in de gaten blijven houden, want niemand wil dat het kunstwerk waaraan ze gewerkt hebben, vernield wordt”, zegt Inge. „Ook heel bijzonder was een gebedstempel in Zeeland. Iemand die

“**Nabestaanden kunnen samen met mij een mozaïek creëren. Zo dragen ze een 'eigen steentje' bij aan de gedenksteen voor hun dierbare overledene.**”

in Tibet op vakantie was geweest, wilde een eigen eempersonsgebedstempeltje in de tuin.” Verder maakt Inge gedenkmonumenten voor in huis, waarin eventueel als van een dierbare overledene bewaard kan worden. „Zoals een *guardiola segreta* (uitkijkpost), een mozaïekbouwwerkie gebaseerd op de Byzantijnse bouwkunst.” Maar ze ontwerpt ook gedenk- of grafstenen. „Nabestaanden kunnen dan eventueel samen met mij het mozaïek creëren. Zo kunnen ze een 'eigen steentje' bijdragen aan de gedenksteen voor hun dierbare overledene en het is een bijzondere en mooie rouwverwerking.”

Achterlaten
 Voor grote projecten in huizen, zoals badkamers, keukens en zwembaden, of in zakenpanden werkt Inge inmiddels samen met Nederlands grootste mozaïekbouwer Molovito en de Italiaanse mozaïekhuizen Bisazza en Orsoni. In haar atelier maakt ze dan, in samenspraak met de opdrachtgever, het ontwerp en laat het vervolgens aanleggen door de mozaïekbouwer. „Soms wordt er een mozaïek door mij gemaakt dat dan in het totale project wordt verwerkt.” Maar haar grootste wens is ooit een zelfgemaakte foto (want ze is ook professioneel fotograaf) te mogen uitwerken in mozaïek. „Bijvoorbeeld op een wand in een restaurant.” Bovendien geeft Inge mozaïekcursussen en workshops als vrijwilliger creatieve lessen aan de vluchtelingkinderen op de Koalaschool in Weert. „Diep respect heb ik voor deze dapperere mensen, die alles hebben moeten achterlaten. Maar ook diep respect voor iedereen die bij het azc betrokken is en de vluchtelingen en hun kinderen hier in Nederland een 'veilig zijn' bieden”, zegt Inge. „Ook mijn opa liet ooit alles achter. Er was geen werk in Italië, dus is hij vertrokken. Ik ben trots dat opa ooit de stap heeft gemaakt om zijn geluk te zoeken.”

Meer info: www.mosaingo.com

Foto's links van boven naar beneden: zonnewijzer in Budel, mozaïekkunstwerk in de maak, gebedstempeltje en badkamervloer. Rechts: Inge de Monte belegt de zitting van een tuinbankje met kleine stukjes glas.
 FOTO'S: JEROEN KUIJT EN MOSAINGO